

Înalta Curte de Casație și Justiție

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

Decizie nr. 5/2014 din 26/05/2014

Dosar nr. 5/1/2014/HP/P

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 470 din 26/06/2014

Corina Michaela Jijie - președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Francisca Maria Vasile - judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefferache - judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu - judecător la Secția penală

Săndel Lucian Macavei - judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu - judecător la Secția penală

Ștefan Pistol - judecător la Secția penală-judecător-raportor

Cristina Rotaru-Radu - judecător la Secția penală

Ioana Bogdan - judecător la Secția penală

Monica Ungureanu - magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către completul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, în Dosarul nr. 48.654/3/2012, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunii continuate.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Iuliana Nedelcu, procuror-șef al Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că au fost depuse opinii scrise ale unor specialiști din cadrul Universității București și Universității Babeș-Bolyai din Cluj- Napoca, precum și raportul din data de 18 aprilie 2014, întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, însă la dosar nu s-au depus puncte de vedere din partea acestora privind chestiunea de drept supusă judecății. De asemenea, a arătat că s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii.

Reprezentantul Ministerului Public, după expunerea argumentelor juridice, a arătat că soluția propusă chestiunii de drept ce face obiectul sesizării este următoarea:

1. aplicarea art. 5 din Codul penal situațiilor juridice născute anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 se va realiza potrivit criteriului aprecierii pe instituții autonome;

2. aplicarea art. 5 din Codul penal situațiilor juridice născute începând cu data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 se va realiza potrivit criteriului aprecierii globale, aceasta presupunând nevalorificarea caracterului autonom al infracțiunii continuate în raport cu limitele de pedeapsă. Astfel, se va compara situația juridică creată prin aplicarea exclusiv a dispozițiilor din legea veche (Codul penal anterior) cu cea creată prin aplicarea, de asemenea, exclusivă a dispozițiilor din legea nouă (Codul penal în vigoare), cu precizarea că, potrivit legii noi, termenul de comparație îl va constitui un concurs de infracțiuni, iar nu o infracțiune continuată, iar în urma acestei comparații urmează a fi identificată legea penală mai favorabilă.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

După care,

ÎNALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea de ședință din data de 7 martie 2013 (Dosar nr. 48.654/3/2012) pronunțată de completul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome, respectiv "dacă infracțiunea continuată poate funcționa ca instituție autonomă față de limitele de pedeapsă".

II. Expunerea succintă a cauzei

La termenul din 7 martie 2014, instanța a pus în discuția părților cererea procurorului privind sesizarea completului competent din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a stabili pe calea unei hotărâri prealabile modul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul inculpaților în sarcina cărora s-a reținut săvârșirea infracțiunii în formă continuată, iar potrivit noului Cod penal (care prevede limite mai reduse de pedeapsă), condițiile de existență a infracțiunii continuate nu mai sunt îndeplinite (respectiv dacă infracțiunea continuată poate funcționa ca instituție juridică autonomă față de limitele de pedeapsă). Procurorul de ședință a solicitat sesizarea completului competent din cadrul Înaltei Curți, susținând că, în situația în care se consideră că infracțiunea continuată nu este o instituție autonomă, potrivit legii noi ar trebui să fie reținute dispozițiile privind concursul de infracțiuni; prin urmare, numai potrivit dispozițiilor legii noi ar exista concurs de infracțiune, ceea ce ar conduce la concluzia că partea vătămată să nu fie aceeași, aceasta fiind o condiție de existență a concursului de infracțiuni. Tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, care are existență doar în legea nouă, nu poate fi decât cel aplicat tot pe legea nouă, fiind vorba de condiții de existență și tratament sancționator ale concursului de infracțiuni.

Completul Înaltei Curți de Casație și Justiție, examinând chestiunea de drept, ce vizează modul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul inculpatului în sarcina căruia s-a reținut săvârșirea infracțiunii în formă continuată, a apreciat că soluționarea cauzei depinde de dezlegarea de principiu a unei chestiuni de drept ce vizează aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome, respectiv dacă instituția infracțiunii continuate reprezintă o instituție autonomă sau nu față de instituția pedepsei.

Constatând că există puncte de vedere diferite, în baza art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, completul Secției penale a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a acestei chestiuni de drept.

III. Punctul de vedere al completului Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:

În sinteză, completul a apreciat că "infracțiunea continuată este o instituție care funcționează autonom sub aspectul aplicării legii penale în timp", cu următoarea motivare:

Art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior prevedea că infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

În prezent, Codul penal stipulează, în art. 35 alin. (1), că infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Infracțiunea continuată este o formă de unitate infracțională, iar nu un tip de infracțiune, cu capacitate de a funcționa independent, de sine stătător, având propriile sale condiții de existență și reguli privind tratamentul sancționator, distincte de condițiile de incriminare și de regimul sancționator prevăzut pentru infracțiunea în conținutul căreia se regăsesc acțiunile/inacțiunile componente.

În consecință, cu privire la modul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul inculpatului în sarcina căruia s-a reținut săvârșirea infracțiunii în formă continuată, iar potrivit noului Cod penal (care prevede limite mai reduse de pedeapsă) condițiile de existență ale infracțiunii continuate nu mai sunt îndeplinite, într-o primă fază, se vor compara limitele speciale de pedeapsă pentru infracțiunea (tip sau varianta calificată) în conținutul căreia se regăsesc acțiunile/inacțiunile componente ale formei continuate din cele două legi succesive și se va stabili care este legea mai favorabilă sub aspectul condițiilor de incriminare, de tragere la răspundere penală și al sancțiunii.

În etapa a doua, pentru determinarea legii mai favorabile aplicabile ansamblului de acțiuni/inacțiuni se va compara tratamentul sancționator prevăzut de Codul penal anterior pentru infracțiunea continuată cu tratamentul sancționator prevăzut de Codul penal pentru concursul de infracțiuni, întrucât în raport cu condițiile de existență stabilite de reglementarea nouă, pluralitatea de acțiuni în dauna unor subiecți pasivi distincți nu mai poate fi calificată ca infracțiune continuată.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Inculpata G.M.O.A. nu a formulat un punct de vedere scris privind chestiunea de drept, astfel cum avea posibilitatea potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în majoritate, punctele de vedere comunicate de către instanțe au fost în sensul că "infracțiunea continuată este o formă de unitate infracțională, iar nu un tip de infracțiune, cu capacitate de a funcționa independent, de sine stătător, având propriile sale condiții de existență și reguli privind tratamentul sancționator, distincte de condițiile de incriminare și de regimul sancționator prevăzut pentru infracțiunea în conținutul căreia se regăsesc acțiunile/inacțiunile componente".

VI. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind aplicarea legii mai favorabile pe instituții autonome, respectiv dacă instituția infracțiunii continuate reprezintă o instituție autonomă sau nu față de instituția pedepsei.

Referitor la chestiunea de drept supusă dezlegării, Ministerul Public a susținut în concluziile scrise, depuse la dosar, că, în esență, chestiunea de drept ce se solicită a fi lămurită constă în a decide, pe de o parte, dacă, în ipoteza intervenției legii penale mai favorabile în cursul procesului penal (art. 5 din Codul penal), infracțiunea continuată este o instituție autonomă care funcționează, în virtutea acestui caracter, distinct în raport cu limitele de pedeapsă, iar, pe de altă parte, dacă aplicarea legii penale mai favorabile se va face în mod distinct cu privire la cele două instituții, mai întâi cu privire la limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea comisă și apoi în privința condițiilor de existență și tratamentul sancționator.

Concluzionând, după expunerea argumentelor de drept și jurisprudențiale, reprezentantul Ministerului Public a arătat că soluția propusă chestiunii de drept ce face obiectul sesizării este următoarea:

1. aplicarea art. 5 din Codul penal situațiilor juridice născute anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 se va realiza potrivit criteriului aprecierii pe instituții autonome;

2. aplicarea art. 5 din Codul penal situațiilor juridice născute începând cu data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 se va realiza potrivit criteriului aprecierii globale, aceasta presupunând nevalorificarea caracterului autonom al infracțiunii continuate în raport cu limitele de pedeapsă. Astfel, se va compara situația juridică creată prin aplicarea exclusiv a dispozițiilor din legea veche (Codul penal anterior) cu cea creată prin aplicarea, de asemenea, exclusivă a dispozițiilor din legea nouă (Codul penal în vigoare), cu precizarea că, potrivit legii noi, termenul de comparație îl va constitui un concurs de infracțiuni, iar nu o infracțiune continuată, iar în urma acestei comparații urmează a fi identificată legea penală mai favorabilă.

VII. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept. Specialiștii Facultății de Drept din cadrul Universității București au apreciat, în sinteză, că problema de drept a aplicării legii penale mai favorabile în cazul inculpatului în sarcina căruia s-a reținut săvârșirea infracțiunii în formă continuată, iar, potrivit noului Cod penal, condițiile de existență ale infracțiunii continuate nu mai sunt îndeplinite, trebuie dezlegată în sensul că infracțiunea continuată este o instituție autonomă în raport cu limitele de pedeapsă.

Specialiștii Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca au comunicat opinia, în sinteză, că autonomia de care depinde aplicarea legii penale mai favorabile în sfera dreptului penal material nu este legată de încadrarea juridică în sens formal, procedural, ci este o autonomie funcțională. Forma continuată a infracțiunii nu este o împrejurare care ține de conținutul în sens larg al unei infracțiuni, ci este o modalitate de săvârșire a respectivei fapte. Forma continuată a infracțiunii apare ulterior consumării infracțiunii în formă simplă, adică ulterior momentului în care infracțiunea și-a

dobândit toate elementele constitutive și circumstanțele pe care le implică circumstanțele reținute. S-a concluzionat că instituția infracțiunii continuate este o instituție autonomă, o creație a legiuitorului care înțelege să excepteze anumite pluralități de acțiuni sau inacțiuni de la regimul prevăzut de lege pentru concursul de infracțiuni.

VIII. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale anterior sesizării

Chestiunea de drept a aplicării legii penale în timp a fost examinată, de-a lungul timpului, de Curtea Constituțională cu privire la diferite instituții de drept penal (liberarea condiționată, prescripția răspunderii penale, aplicarea procedurii simplificate de judecată) și este în sensul retroactivității legii penale noi doar dacă aceasta este mai favorabilă (Decizia art. 320¹ din Codul de procedură penală; Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală; Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 din Codul penal, cu denumirea marginală Prescripția specială, așa cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din Legea nr. 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal).

IX. Jurisprudența Înaltei Curți asupra chestiunii de drept analizate

În cadrul ședinței profesionale a judecătorilor Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a avut loc la data de 14 februarie 2014, ședință în care, printre alte chestiuni de drept, s-a discutat (la pct. 1) și "dacă art. 41 alin. 2 din Codul penal este o instituție autonomă din perspectiva aplicării legii penale mai favorabile", s-a menționat, potrivit Procesului-verbal din data de 14 februarie 2014, că majoritatea judecătorilor a apreciat că "art. 41 alin. 2 din Codul penal este instituție autonomă". Ulterior, în raport de votul majoritar, jurisprudența Secției penale, în majoritate, a reflectat opinia potrivit căreia forma continuată a infracțiunii este o instituție autonomă din perspectiva aplicării legii penale mai favorabile.

X. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

Chestiunea de drept a aplicării legii penale în timp a fost examinată, cu precădere, în Cauza Scoppola contra Italia (nr. 2/17 septembrie 2009)

XI. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

În jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene există două spețe relevante în materia aplicării legii penale mai favorabile (Cauza C-387/02, Silvio Berlusconi, 2005, ECR I-0000 și Cauza C-457/02, Nisseli, 2004, ECR I-0000).

XII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Judecătorul-raportor a reținut că Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să pronunțe hotărâri prelabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a pronunțat, la data de 14 aprilie 2014, decizii în care, în sinteză, s-a statuat în sensul aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, fiind deci incidente dispozițiile art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

În consecință, față de aceste decizii, în raportul predat la data de 18 aprilie 2014 s-a arătat că Înalta Curte, acceptând regula aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, acceptă, implicit, și că infracțiunea continuată, în aplicarea art. 5 din Codul penal, este o instituție autonomă.

De asemenea, în raport au fost menționate argumentele expuse de specialiștii celor două universități, în sensul că infracțiunea continuată funcționează autonom față de prevederile cuprinse în partea specială ce reglementează conținuturile diferitelor infracțiuni.

Prealabil examinării pe fond a raportului, judecătorul-raportor a menționat că, în raport cu publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, propunerea făcută pentru dezlegarea chestiunii de drept nu își mai păstrează valabilitatea, apreciind ca fiind incidente dispozițiile art. 147 alin. (2) din Constituție.

XIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

S-a constatat legalitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind îndeplinite cerințele de admisibilitate impuse

de art. 475 din Codul de procedură penală.

Constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate, Înalta Curte a procedat la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare este solicitată

Pornind de la obiectul sesizării, constând, pe de o parte, în stabilirea ca instituție cu caracter autonom a infracțiunii în formă continuată și, pe de altă parte, în modul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul acestei instituții cu caracter autonom, Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele:

După data sesizării completului competent pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și, respectiv, după data întocmirii raportului, a fost publicată Decizia Curții Constituționale nr. 265/2014, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, care a stabilit că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

Din examinarea părții expositive a acestei decizii a Curții Constituționale a României, general obligatorie potrivit art. 147 alin. (2) din Constituție, și cu efectele prevăzute de art. 477 alin. 4 cu referire la art. 474/1 teza a II-a din Codul de procedură penală, rezultă că aceste chestiuni de drept, cu valoare de principiu, au fost soluționate (așa cum relevă conținutul paragrafelor nr. 17-58, cu precădere a paragrafelor cu nr. 36, 46, 55).

Astfel, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 5 din actualul Cod penal, în interpretarea care permite instanțelor de judecată, în determinarea legii penale mai favorabile, să combine dispozițiile Codului penal din 1969 cu cele ale actualului Cod penal, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația și echilibrul puterilor în stat, precum și ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării.

De asemenea, Curtea Constituțională a arătat că, în raport cu prevederile legale care guvernează activitatea instanțelor judecătorești și fixează poziția lor față de lege, acceptă în mod unanim că "atribuțiile judecătorului implică identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, astfel încât legiuitorul aflat în imposibilitate de a prevedea toate situațiile juridice lasă judecătorului, investit cu puterea de a spune dreptul, o parte din inițiativă. Astfel, în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără însă a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu". Instanța de contencios constituțional a menționat că noțiunea de instituție autonomă nu este reglementată în niciunul dintre cele două coduri penale și nici în legea de aplicare a actualului Cod penal. Așa fiind, chiar dacă în limbajul juridic curent utilizarea noțiunii de instituție autonomă pentru anumite categorii juridice este acceptată, caracterul autonom al acesteia, astfel cum acesta este susținut în doctrină și practica judiciară, presupune că ea are o existență de sine stătătoare și nu depinde de ansamblul normativ în care este integrată pentru a-și îndeplini finalitatea. Or, o atare concluzie este inadmisibilă, în opinia Curții Constituționale, întrucât nu se poate reține că o normă din Codul penal care reglementează cu privire la o anumită instituție de drept penal (recidivă, concurs de infracțiuni, prescripție etc.) este independentă de legea căreia îi aparține. Această distincție are o deosebită importanță pentru înțelegerea conceptului de lege, pentru că numai așa se poate oferi noțiunii de "lege penală mai favorabilă" un înțeles constituțional.

Toate aceste argumente conduc la constatarea încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție, întrucât prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea Constituțională a statuat că numai interpretarea prevederilor art. 5 din Codul penal în sensul că legea penală mai favorabilă se aplică în ansamblul ei este singura care poate înlătura viciul de neconstituționalitate.

Totodată, Curtea Constituțională a menționat că prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a decis că în aplicarea art. 5 din Codul penal prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, conferind astfel articolului 5 din Codul penal, în interpretarea dată, valențe neconstituționale.

În final, Curtea Constituțională a arătat că, odată cu publicarea prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, efectele Deciziei nr. 2 din 14 aprilie 2014 a instanței supreme încetează în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție și cu cele ale art. 477¹ din Codul de procedură penală.

În consecință, față de cele menționate, în aplicarea art. 5 din Codul penal în vigoare, Înalta Curte de Casație și Justiție are în vedere criteriul aprecierii globale a legii penale mai favorabile. Așadar, Înalta Curte va constata că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la condițiile de existență și sancționare a infracțiunii în formă continuată.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Admite sesizarea formulată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, în Dosarul nr. 48.654/3/2012, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunii în formă continuată, respectiv, dacă infracțiunea în formă continuată reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei.

În aplicarea art. 5 din Codul penal, se are în vedere criteriul aprecierii globale a legii penale mai favorabile.

Constată că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la condițiile de existență și sancționare ale infracțiunii în formă continuată.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 26 mai 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
CORINA MICHAELA JÎJÎIE

Magistrat-asistent,
Monica Eugenia Ungureanu